



Relat Tradició Sacerdotal (s. VI a. C.). Gn 1-2, 4a¹

Al principi, Déu va crear el cel i la terra. La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.

Déu digué:

--Que existeixi la llum.

I la llum va existir. Déu veié que la llum era bona, i separà la llum de les tenebres. Déu va donar a la llum el nom de dia, i a les tenebres, el de nit.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el primer dia.

Déu digué:

--Que hi hagi un firmament enmig de les aigües, per a separar unes aigües de les altres.

I va ser així. Déu va fer la volta del firmament i va separar les aigües que hi ha a sota la volta de les que hi ha a sobre. Déu donà a la volta del firmament el nom de cel.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el segon dia.

Déu digué:

--Que les aigües de sota el cel s'apleguin en un sol indret i apareguin els continents.

I va ser així. Déu donà als continents el nom de terra, i a les aigües aplegadas, el de mar. Déu veié que tot això era bo.

¹ Bíblia Catalana Interconfessional.



Déu digué:

--Que la terra produeixi vegetació, herbes que facin llavor i arbres de tota mena que donin fruit amb la seva llavor, per tota la terra.

I va ser així. La terra produí la vegetació, les herbes de tota mena que fan la seva llavor i els arbres de tota mena que donen fruit amb la seva llavor. Déu veié que tot això era bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el tercer dia.

Déu digué:

--Que hi hagi a la volta del cel uns llumeners per a separar el dia de la nit i assenyalar les festivitats, els dies i els anys, i que des de la volta del cel il·luminin la terra.

I va ser així. Déu va fer els dos grans llumeners: un de més gran que governés el dia i un de més petit que governés la nit; va fer també les estrelles. Déu els col·locà a la volta del cel perquè il·luminessin la terra, governessin el dia i la nit i separessin la llum de les tenebres. Déu veié que tot això era bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el quart dia.

Déu digué:

--Que les aigües produeixin éssers vius que s'hi moguin i animals alats que volin entre la terra i la volta del cel.

Déu va crear els grans monstres marins, els éssers vius de tota mena que es mouen dintre l'aigua, i tota mena d'animals alats. Déu veié que tot això era bo. Déu els beneí dient-los:

--Sigueu fecunds, multipliqueu-vos i ompliu les aigües dels mars, i que els animals alats es multipliquin a la terra.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el cinquè dia.

Déu digué:

--Que la terra produeixi éssers vius de tota mena: bestioles i tota mena d'animals domèstics i feréstecs.

I va ser així. Déu va fer tota mena d'animals feréstecs i domèstics i tota mena de cucs i bestioles. Déu veié que tot això era bo.

Déu digué:

--Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrosseguen.

Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los:

--Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra.

Déu digué encara:

--Mireu, us dono totes les herbes que fan llavor arreu de la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor, perquè siguin el vostre aliment. A tots els animals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrosseguen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment.

I va ser així.

Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia.

Així van quedar acabats el cel i la terra amb tots els seus estols. El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora.

Així foren els orígens del cel i de la terra quan van ser creats.

Relat Tradició Jahvista (s. X a. C). Gn 2, 4b-25²

Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps. Però de dintre la terra pujava una humitat que els amarava en tota la seva extensió.

Llavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu. Després el Senyor-Déu plantà un jardí a l'Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil tota mena d'arbres que fan goig de veure i donen fruits saborosos. Al mig del jardí hi féu néixer l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

De l'Edèn naixia un riu que regava el jardí, i des d'allà se separava en quatre braços: el primer es diu Fison, i recorre tot el país d'Havilà, on hi ha or, i l'or d'aquest país és molt fi; també s'hi troben la resina olorosa de bdel li i la pedra d'ònix. El segon riu es diu Guihon, i recorre tot el país de Cuix. El tercer riu és el Tigris, que passa per la part oriental d'Assíria, i el quart és l'Eufrates.

El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés. I li va donar aquest manament:

--Pots menjar dels fruits de tots els arbres del jardí. Però no mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengis, tingues per cert que moriràs.

Llavors el Senyor-Déu es digué: "No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat".

El Senyor-Déu va modelar amb terra tots els animals feréstecs i tots els ocells, i els va presentar a l'home, per veure quin nom els donaria: cada un dels animals havia de portar el nom que l'home li posés. L'home donà un nom a cada un dels animals domèstics i feréstecs i a cada un dels ocells; però no va trobar una ajuda que li fes costat.

Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, prengué una de les seves costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. De la costella que havia pres a l'home, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home.

L'home exclamà:

--Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn! El seu nom serà "dona", perquè ha estat presa de l'home. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i des d'aquest moment formen una sola carn.

Tots dos, l'home i la seva dona, anaven nus, i no se n'averonyien.

² Bíblia Catalana Interconfessional.

Gènesi, I, 1-8

In principio creavit Deus caelum et terram. Terra autem erat inanis et vacua et tenebrae superfaciem abyssi et spiritus Dei ferebatur super aquas. Dixitque Deus fiat lux et facta est lux et vidit Deus lucem quod esset bona et divisit lucem ac tenebras appellavitque lucem diem et tenebras noctem factumque est vespere et mane dies unus. Dixit quoque Deus fiat firmamentum in medio aquarum et dividat aquas ab aquis et fecit Deus firmamentum divisitque aquas quae erant sub firmamento ab his quae erant super firmamentum et factum est ita vocavitque Deus firmamentum caelum et factum est vespere et mane dies secundus. (...)

Gènesi, I, 14-19

Et mane dies quartus dixit etiam Deus producant aquae reptile animae viventis et volatile super terram sub firmamento caeli creavitque Deus cete grandia et omnem animam viventem atque motabilem quam produxerant aquae in species suas et omne volatile secundum genus suum et vidit Deus quod esset bonum benedixitque eis dicens crescite et multiplicamini et replete aquas maris avesque multiplicentur super terram (...)

(...)et creavit Deus hominem ad imaginem suam ad imaginem Dei creavit illum masculum et feminam creavit eos bene dixitque illis Deus et ait crescite et multiplicamini et replete terram (...)

Gènesi, II, 18-24

(...) Igitur Dominus Deus de humo cunctis animantibus terrae et universis volatilibus caeli adduxit ea ad Adam ut videret quid vocaret ea omne enim quod vocavit Adam animae viventis ipsum est nomen eius appellavitque Adam nominibus suis cuncta animantia et universa volatilia caeli et omnes bestias terrae Adam vero non inveniebatur adiutor similis eius inmisit ergo Dominus Deus soporem in Adam cumque obdormisset tulit unam de costis eius et replevit carnem pro ea et aedificavit Dominus Deus costam quam tulerat de Adam in mulierem et adduxit eam ad Adam dixitque Adam hoc nunc os ex ossibus meis et caro de carne mea haec vocabitur virago quoniam de viro sumpta est quam ob rem relinquet homo patrem suum et matrem et adheret uxori suae et erunt duo in carne una erant autem uterque nudi Adam scilicet et uxor eius et non erubescabant (...)